

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2109/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против туженог КБЦ „Др Драгиша Мишовић – Дедиње“, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3896/22 од 16.11.2022. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3896/22 од 16.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3896/22 од 16.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2574/21 од 09.06.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска од 28.12.2021. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да јој на име разлике плате до пуне минималне зараде, исплати појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име разлике плате по основу додатка за минули рад, рад на државни и верски празник и рад недељом исплати износе преко досуђених у ставу другом изреке, који су појединачно опредељени, са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име разлике за исхрану у току рада исплати износ од 119.871,00 динара, са законском затезном каматом ближе означеном у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора исплати износ од 86.799,09 динара, са законском затезном каматом ближе означеном у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име трошкова поступка исплати износ од 78.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за

извршење па до исплате. Ставом седмим изреке, тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3896/22 од 16.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и првостепена пресуда је потврђена у ставовима четвртом и петом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима трећем и шестом изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде по основу трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора тужилки као запосленој код туженог на радном месту ... којој је исплаћивана зарада у висини минималне, с обзиром да јој је основна плата била нижа од минималне нето зараде. О овом праву тужиље судови су одлучили у складу са закључком Грађанског одељења Врховног касационог суда усвојеним на седници одржаној 05.07.2022. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Код изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужила је тужбу са захтевом за исплату новчаног потраживања поднела 02.04.2021. године. Поднеском од 28.12.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужила тражила исплату износа од 119.871,00 динара на име накнаде за исхрану у току рада и 86.766,09 динара на име регреса за коришћење годишњег одмора, дакле, укупно 206.637,09 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази

имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић